

زمین ورزشی شهید رنگرز در محله هاشمیه پاتوق ورزشی متفاوتی برای ورزشکاران است

بیا بسکتبال، بدون هزینه

● بسکتبالیستی از بولوار هفتم تیر

پس از گذشت نیم ساعت، زمین ورزشی روباز بسکتبال شلوغ تر می شود و چند نفر می آیند تا بازی کنند. محسن با مادرش از انتهای بولوار هفتم تیر به اینجا آمده است. مادرش می گوید: من معمولاً برای مطالعه به کتابخانه مسجد جواد الائمه^(ع) می آیم. یکی دو بار محسن را هم با خودم آوردم. او عاشق بسکتبال است و وقتی دید اینجا زمین بسکتبال دارد، هر روز با من راهی می شود.

اکرم خانم ادامه می دهد: این جوری خیال من هم راحت تر است. پدرش صبح تا شب سرکار است و من همیشه برای اینکه پسرم را کجا بگذارم، دغدغه داشتم. او حالا در یک محیط سالم ورزش می کند و من هم به مطالعه خودم می رسم.

● پاتوقی برای تیم های ورزشی

کم کم سرو کله یک تیم بسکتبال هم پیدا می شود؛ البته تیم که نه، چهارپنج نفر از بسکتبالیست های مدرسه ای در بولوار هنرستان. رضا سلطانی، مربی این بچه ها، می گوید: زمین های ورزشی خصوصی خیلی گران است، اما اینجا رایگان در اختیار ورزشکاران قرار می گیرد. چه چیزی از این بهتر که فرهنگ ورزشکاری را بدون هزینه در بین اهالی رواج دهند؟

او ادامه می دهد: من و تیمم هفته ای دوسه بار به این زمین ورزشی می آییم و تمرین می کنیم. آب خوری و سرویس بهداشتی هم در پارک موجود است و بچه ها از این نظر هم مشکلی ندارند.

توپ بسکتبال در دست دارند و بازی می کنند. هانا که ۱۰ سالش است، برای صحبت پیش قدم می شود و می گوید: من خیلی بسکتبال دوست دارم. برای همین شب که می شود، با مادرم به اینجا می آییم. اینجا از فوتبالیست ها هم خبری نیست که مدام توپ هایشان به سر و کله مان بخورد. مرضیه قادری، مادر هانا، بچه ها را صدامی کند و چاشت مختصری به آن ها می دهد و دوباره مشغول بازی می شوند. مرضیه خانم به ما می گوید: امنیت اینجا خوب است. البته همیشه جوانانی که سگ دارند یا مشغول سیگار کشیدن هستند، در پارک پیچک پیدا می شوند، اما دوروبر زمین ورزشی پیدایشان نمی شود و بچه ها با خاطر آسوده بازی می کنند.

رضاریاحی زمین ورزشی روباز خیابان هاشمیه ۳۳ که به نام شهید رنگرز مزین شده است، جنب مسجد جواد الائمه^(ع) قرار دارد و این روزها پر از صدای بازی و شادی بچه هاست. معمولاً از ساعت ۱۷ به بعد که هوا کمی خنک می شود، بچه ها به این زمین ورزشی می آیند و تا پاسی از شب در آن به تفریح و ورزش مشغول اند.

این زمین ورزشی یک شاخص مهم دارد و برخلاف اماکن مشابه که بیشتر برای بازی فوتبال یا گل کوچک بنا شده، پاتوق بسکتبالیست های محله است و از ورزشکاران حرفه ای تا آماتور در آن وقت می گذرانند. اینجا در این روزهای تابستان به دل خوشی بخشی از اهالی محله هاشمیه تبدیل شده است که ورزش روزانه برایشان اولویت دارد.

● ورزش کردن با خاطر آسوده

پنج سال پیش بود که زمین افتاده کنار بوستان پیچک، بر اساس سیاست های شهرداری مشهد مبنی بر گسترش فضاهای ورزشی عمومی، به زمین ورزشی روباز برای اهالی تبدیل شد. اینجا یک زمین بسکتبال استاندارد دارد و در گوشه ای هم دو تیر دروازه گل کوچک گذاشته اند تا فوتبالی ها هم از آن بهره ببرند.

در ساعت ۸ شب، نور این زمین مناسب است؛ به طوری که پروژکتورهای چهار گوشه زمین، این مجموعه ورزشی را مثل روز روشن کرده اند. هانا و کیانا و سلماسه همسایه و هم مدرسه ای هستند که دو

نوجوان ورزشکار محله خاتم الانبیا^(ص) خاطرات خوبی از رقابت ها دارد

جشن قهرمانی در شب تولد

امید محله

دیگر افتخاراتم در این رشته ورزشی است.

● بهترین خاطره ورزشی ات را برایمان تعریف کن.

بهمن پارسال بود که با کسب مدال طلا از مسابقات کشوری برگشته بودم. یک شب در باشگاه برایم جشن قهرمانی گرفته بودند و اتفاقاً همان شب، تولدم هم بود. خانواده و دوستانم برایم سنگ تمام گذاشتند.

● در هفته چقدر تمرین می کنی؟

تقریباً یک روز در میان به باشگاه می روم و دو ساعت تمرین می کنم.

رضاریاحی امپهسا آدینه زاده، دختر ورزشکار و خوش سروزبانی است که از سه سال پیش، ورزش کاراته را دوباره شروع کرده است و حالا در چهارده سالگی، مجموعه ای از مدال های رنگارنگ دارد.

او که با خانواده اش در محله خاتم الانبیا^(ص) سکونت دارد، از شش سالگی ورزش حرفه ای را شروع کرده و البته با وقفه ای پنج ساله آن را ادامه داده است. برای مهستاحصیلش در اولویت است و خانواده اش به این شرط راضی به حضور او در باشگاه ورزشی هستند که به درسش لطمه ای نخورد.

● چه شد که سراغ ورزش کاراته رفتی؟

شش سالم بود که ورزش کاراته را شروع کردم و تا کمربند آبی هم پیش رفتم. پس از آن پنج سال از ورزش دور بودم تا همین سه سال پیش که چند نفر از هم کلاسی هایم در باشگاه کاراته ثبت نام کردند و من هم که عاشق این ورزش بودم، با آن ها همراه شدم.

● تاکنون چه قهرمانی هایی در این رشته کسب کرده ای؟

من در این سال ها پانزده بار در مسابقات گوناگون شرکت کرده ام. دوبار در مسابقات کشوری قهرمان شده ام و پنج مدال طلای استانی هم دارم. چهار مدال نقره و چهار مدال برنز مسابقات استانی نیز از

● رابطه ات با کتاب و مطالعه چطور است؟

عاشق کتاب های تخیلی و انگیزشی هستم. آخرین کتاب هایی که خوانده ام، «هری پاتر»، «معجزه شکرگزاری»، «ستاره ها را بشمار» و «بنویس تا اتفاق بیفتد» بود. البته در زندگی شخصی ام نیز همین گونه است؛ با تلاش و پشتکار به هر چه می خواهم، می رسم.

● چه چیز تو را تا این حد مشتاق حضور در باشگاه کرده است؟

اینکه الان مربی هنرهای تازه وارد هستم. از زمانی که کمربند آبی می بستم، مربیگری را شروع کردم. استاد فریده فرهانی خیلی به من روحیه می داد و این وظیفه را به من سپرد. به همین دلیل بمب روحیه هستم و در باشگاه احساس خوبی دارم.

● چرا برخی افراد فکر می کنند ورزش کاراته برای بانوان مناسب نیست؟

چون در کاراته ضربات سنگین و مستقیم به بدن بانوان وارد می شود. برخی تصور می کنند بدن خانم ها تحمل این ضربات را ندارد و باعث آسیب های جدی به آن ها می شود.

● نظر خودت چیست؟

خیلی ها غافل از این هستند که ورزش کاراته در خانم ها اعتماد به نفس ایجاد می کند و به رغم ظاهر خشن این ورزش، جوانمردی، ادب، نظم و احترام به بزرگ تر را به آن ها می آموزد.